

KLÍČ

farní zpravodaj pro Kunovice a Míkovice

PODZIMNÍ VYDÁNÍ 2022

Výzvy, úkoly, informace

Milí farníci,

v září jsme vstoupili do nového školního roku, který je také nazýván „pastorační“. Většina farních aktivit se odehraje právně během těchto deseti měsíců. Dětem začala škola, pokřtěným vzdělávání ve víře, tzv. náboženství. Tímto děkuji všem, kdo v naší farnosti na této záslužné činnosti spolupracují, a také rodičům, kteří své děti v této oblasti motivují. My starší jsme ve škole Ježíšově, čeká nás finále liturgického mezdobí, které završí slavnost Ježíše Krista Krále. Pak začne Advent a nový církevní rok.

Biřmování

Když hovořím o vzdělávání ve víře, musím vzpomenout svátost biřmování, která je s tímto vzděláváním zvláště spojena. Ne náhodou se jí říká svátost křesťanské dospělosti. Mnozí si biřmování spojují s možností „být kmotrem“. Ale jde zde o mnohem více. Touto svátostí je křesťan nejen uschopněn ke zvláštní spolupráci s Duchem Svatým, je v něm také dovršeno poslání, jaké má pokřtěný v církvi a ve světě. Svátost biřmování spolu se křtem a eucharistií jsou iniciační svátosti, tři svátosti, které uvádějí do křesťanského života. Svátost biřmování tedy není jakýmsi volitelným nadstandardem, ale činí z pokřtěného člověka plnohodnotného a zodpovědného člena církve.

To vše říkám proto, že v příštím roce v naší farnosti zahájíme přípravný kurs na přijetí svátosti biřmování. Ten se koná ve farnosti zpravidla jednou za pět let. Začátkem roku 2023 budou k dispozici přihlášky s podrobnými informacemi. Během roku začne

příprava, aby se v roce 2024 mohla uskutečnit slavnost udílení této svátosti biskupem.

Svátost biřmování se uděluje jen jednou za život, kolem věku, kdy člověk dosáhne schopnosti sám se zodpovědně rozhodovat. Minimální věk je 14 let (doporučuje se vyšší), horní věková hranice je neomezena.

Budoucnost farnosti

Občas se setkám s povzdechem: „Co dělat, aby naše farnost měla budoucnost?“ Záleží na tom, jak je to myšleno. Jestli tak, že v naší farnosti bude vždy kněz a nabídka pravidelných mší svatých včetně svátostného „servisu“, nebo tak, že zde bude vždy společenství věřících. Už teď je jisté, že na naše kněžská místa nebude mít kdo přijít. V semináři je deset bohoslovců ve všech ročnících pro tři moravské diecéze. Za mé přípravy nás bylo kolem 140. Ale nesmíme ztrácet naději. Věříme, že se Pán postará, že ukáže cestu, kterou jako věřící půjdeme. Ale bude možná jiná. Přesto, že věříme v Boží péči, nemůžeme jen nečinně sedět. Je třeba se za nové kněze modlit a s tímto úmyslem i vychovávat děti a také využívat ty možnosti, které nyní máme. Bylo by naivní se modlit za to, abychom vždy měli kněze a pravidelné bohoslužby a svátosti, a zároveň současné mše svaté nenavštěvovat. Bylo by hloupé prosit za kněžská povolání, ale své děti na tuto životní cestu výchovou nepřipravovat. Děkuji všem, kdo přicházíte na bohoslužby i ve všední dny, kdo svým dětem umožňujete vzdělání ve víře a účast na mších svatých pro děti a mládež. Více o dě-

tech v kostele se zamýšlíme v rubrice Liturgie našeho života (str. 7 a 8).

Mešní turistika

Občas zazní také obava z toho, že se budou některé farnosti slučovat a nebude možné pokrýt duchovní péči ve všech kostelích. Rozhodně se nemusí bát tam, kde je živé společenství. Tímto bych chtěl vyzvat k větší sounáležitosti při nedělních bohoslužbách. Je pochopitelné, že rodina občas jede k prarodičům nebo na nějakou pouť. Ale není dobrá pravidelná „mešní turistika“, kdy se jezdí na mši svatou pokaždé jinam. Každá farnost má nabídnout kontinuitu probíraných témat. Ta se ale rozmělní, když stále cestujeme.

Zároveň chci pozvat „domů“ ty, kteří jezdí jinam pravidelně, protože tím ochuzují vlastní společenství. Tímto myslím zvláště na společenství věřících v Míkovcích a budoucnost krásné kaple sv. Anežky České.

Nový exteriér

A když jsme u kaple v Míkovcích, chci poděkovat všem, kdo vytrvale přispíváte nejen

na její chod, ale i na velkou rekonstrukci celého exteriéru. V té budeme pokračovat i v příštím roce. Již nyní ale máme novou dlažbu a lavičky s emblémem svaté Anežky. Tu jako princeznu symbolizuje koruna a velké písmeno „A“ podle jména.

Matyldiny otázky

Jak víte, setkávání s dětmi při pátečních mších svatých doplňuje přibližně jednou do měsíce tzv. Matyldina otázka. Jde o obrázkový úkol, který mají děti vyluštit. Někdy je odpověď jednoduchá, jindy si žádá pomoc rodičů. Děkuji všem, kdo dětem pomáháte. Můžete úkol otevřít po společné večeři nebo při večerní modlitbě. Někdy bude třeba otevřít i Písmo svaté. Přijměte to jako nabídku ke zpestření duchovního života vaší rodiny.

Přeji požehnané a Boží blízkostí naplněné dny.

Váš P. Ladislav

Aby hody byly hody

Koncem září se slaví tzv. kunovické hody s právem. Nicméně, nějaké tři týdny po té se slaví hody znovu. Docela skrytě a bez velké slávy. Aby hody byly hody, aby slavení mělo svůj důvod, rozhodli jsme se letos poprvé obě události propojit. Slavili jsme hody na všech úrovních – duchovní, folklorní i společenské.

Proč se termíny rozcházejí? Je to trochu delší historie. Začneme tím, co jsou vlastně hody. V našich krajích se říká „hody“, jinde zase „posvícení“. A v tomto slově už slyšíme původ. Posvícení vychází ze slova „posvěcení“. Ano, hody vždy byly oslavou posvěcení místního kostela. Termín hodů se odvíjel od data, kdy byl vysvěcen kostel – místo setkávání a bohoslužby. Ten náš byl vysvěcen 14. října 1803 světicím olomouckým biskupem a pozdějším praž-

ským arcibiskupem Aloisem Josefem hrabětem Krakovským z Kolovrat. Hody se tedy měly slavit o neděli v blízkosti tohoto data. Ale neslavily. V některých farnostech se místo data posvěcení „hodovalo“ o svátku patrona farnosti – patrocinu. A to byl i kunovický případ. Hody se jistou dobu slavily při slavnosti svatého Petra a Pavla. Termín slavení se však během staletí několikrát změnil. Poslední změna ho přesunula na konec září, kde vzniká dojem, že jde o oslavu svatého Václava. Ten byl sice v naší vlasti všeobecně ctěn, ovšem v tradici našeho města nedomínuje.

Oživme tedy pravý důvod hodové slávy. Vykročme vstříc jedné společné oslavě. Pak každá radost, tanec i paráda bude mít opravdový smysl.

P. Ladislav

5 slov dobrého života

Při oslavě slavnosti Výročí posvěcení kostela zazněla tato úvaha. Zde se můžeme nad tématem znovu zamyslet. Doporučuji také čtenářům z řad mládeže.

Kostel je srdcem každé obce, každého města. Je symbolem pramene Božích milostí (první čtení Ez 47,1-2.8-9.12). Pro ně sem přicházíme. Voláme k Bohu, když se radujeme, když jsme smutní, slabí, hříšní či bezradní. Můžeme se s Bohem spojit kdekoli (evangelium Jan 4,19-24), ale kostel je tím nejvýznamnějším místem setkání. Nás, jako farní rodiny, nás, jako člověka s Bohem. Je místem nejsvětější oběti. Je jakýmsi domovem, kde se máme cítit dobře.

A pokud má být kostel srdcem, je třeba, aby i celý organismus kolem fungoval a byl napojen (druhé čtení Ef 2,19-22). Aby to, co začíná v budově kostela, přerůstalo do chrámů našich životů. K tomu mi dovolu nabídnout pět bodů – pět bodů dobrého duchovního života. Je to pět pojmů, slov, která nám mohou pomoci žít dobře a šťastně svůj život, pokud je přijmeme za své.

1. Přijímat

Čím je srdce plno, tím ústa přetékají. Pokud mám být dobrým člověkem a být k něčemu dobrému dobrý, musím čerpat u dobrého zdroje. Tím prvním a nejlepším zdrojem je Bůh. Když se u něho budu učit, když se s ním budu bavit v modlitbě, když si tu a tam otevřu (třeba v mobilu) Bibli a zamyslím se na jednu větu či odstavcem, když budu pravidelně přijímat sílu

skrze svátosti (svaté přijímání a svátost smíření), bude to dobrý předpoklad k tomu, aby i z mého srdce, mých úst a z mých rukou vycházelo něco dobrého.

2. Chválit

Možná v tomto směru neznámý pojem. Jsme ale Bohem stvořeni, abychom ho chválili svým životem. Abychom se za nic z toho, co přes den uděláme, nemuseli stydět (zpytování svědomí). Takto může chválit Boha i maminka zavalená péčí o domácnost. A to tehdy, když před žehlením řekne: „Pane Ježíši, chci toto prádlo žehlit s láskou a vděčností za mou rodinu.“ Pak se i taková činnost může stát Boží chválou. Ale máme Boha uctívat i přímo, modlitbou, písní, která vychází ze srdce a zní jen pro něho. Zde je ukryto velké bohatství pro šťastný život.

3. Připojit se

Bez připojení to prostě nefunguje... Nikdo z nás není sólista. Po seslání Ducha Svatého vznikla církev. A i když mi ne každý člověk musí být sympatický, tvoříme jednu rodinu. Všichni pokřtění. Jsme zde jeden pro druhého. Máme se navzájem povzbuzovat, mluvit o svých zkušenostech, spolu se modlit, spolu Boha chválit (kde jsou dva nebo tři...).

4. Sdílet

Z evangelia známe: „Ke každému, kdo se ke mně přizná před lidmi, i já se při-

znám před svým Otcem v nebi.“ Víra není něco soukromého, co si doma schovám pod polštář. Každý jsme Ježíšovým učedníkem, každý jsme byli poslání, abychom svou víru sdíleli. To slovo známe. Ano, i takto to jde. Tím, co sdílím s ostatními, jaké zastávám názory, jak mluvím... tím vším mohu ukázat, že jsem křesťan a nestydím se za svůj vztah s Ježíšem. Máme možnost připojit se k církvi, která již přes 2000 let tento vztah ukazuje světu.

5. Sloužit

Nejde o nějakou otročinu. Bůh má ale jen naše ruce, naše nohy a chce je použít. Nás obdarovává (viz první bod) a my se o tyto dary máme zase dělit. Je velkým obohacením, když dokážeme nezištně udělat něco pro druhé (staré, nemocné, pro děti, ve farnosti...).

Přeji nám všem, ať jsme na tomto místě krásnou Boží stavbou, jejíž srdcem je toto posvátné místo – kostel.

P. Ladislav

Přijímat
Máme čerpat u nejlepšího zdroje – modlitba, Bible, svátosti

Chválit
Jsme stvořeni, abychom Boha chválili

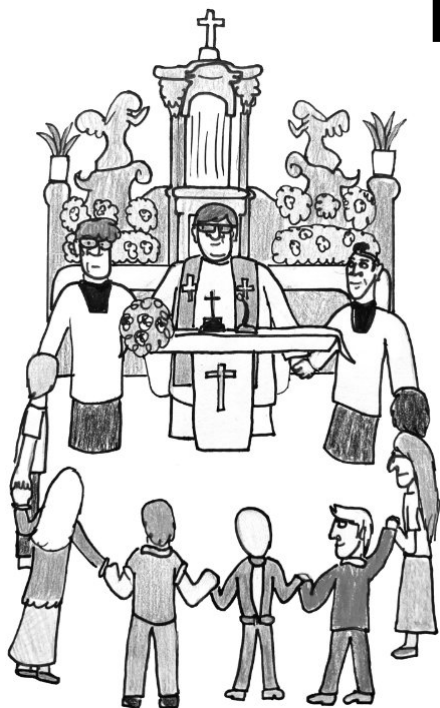
Připojit se
Nikdo z nás není sólista, v církvi tvoříme jednu rodinu

Sdílet
Vším, co děláme, máme ukazovat na svůj vztah s Ježíšem

Sloužit
Jsme obdarováni, abychom nezištně udělali něco pro druhé

Liturgie našeho života

Děti v kostele

Mám velkou radost, když rodiče přivádějí své děti do domu Božího. Nemyslím teď ono přinesení ke křtu, ale obecně na bohoslužby. Nejdříve své děti přinášejí (vozí) a později přivádějí, za což chci všem rodičům poděkovat. Má to smysl. To, že mši svatou spolu tráví celá rodina, je nejen krásné, ale je to i významná prosba o Boží požehnání. Určitě známe tu dávnou pravdu: „Když v kostele nepláčou děti, měli by plakat dospělí.“

Všem nám je ale jasné, že přijít s dítětem do kostela není vůbec jednoduché. Alespoň první roky kladou na rodiče velké nároky, protože musí své dítě naučit vnímat prostor kostela. Cítit se zde na jednu stranu dobře, na stranu druhou s patřičnou úctou. Toho ale není možné docílit ze dne na den

(ani z týdne na týden). Proto je dobré s malým dítětem nejprve zůstat někde blízko východu, aby v případě nutnosti bylo možné na potřebnou dobu odejít před kostel, kde lze bohoslužbě naslouchat, zatímco děti neruší ostatní účastníky bohoslužby. Oba naše kostely jsou opatřeny venkovním reproduktorem. Pokud je vypnutý, je možné jej v předšíní zapnout. Zvláště citlivá na vnější podněty je bohoslužba slova. Jak čtenář či kazatel, tak posluchač se musí soustředit. Při bohoslužbě oběti již případné hlasové projevy dětí nejsou takový problém. Nevadí, když si děti vezmou do kostela svou oblíbenou hračku, ale doporučuji nějakého plyšáka a podobně, něco, co nebude vydávat zbytečné zvuky navíc.

Nemůžeme od malých dětí očekávat, že vydrží v klidu po celý čas mše svaté. Je ale dobré se o to pokoušet a daný čas postupně prodlužovat. Pokud jsou děti ve věku, kdy většinu času pláčou nebo by musely celou dobu „proběhat“ kolem kostela, bude lépe, když se rodiče prostřídají doma u dítěte a raději se v klidu zúčastní každý zvlášť celé liturgie. To je ovšem možné jen ve farním kostele, kde jsou v neděli dvě mše svaté.

Když už pak děti vnímají, je nesmírně důležité je na všechno dění v kostele doma připravovat. Nestačí jen vysvětlovat, že mají mlčet či klečet, ale proč tomu tak je. Školní věk již předpokládá, že se dítě v kostele chovat umí. Dětem jsou pak vyhrazeny přední lavičky, aby mohly lépe vnímat veškeré dění v presbytáři. Přitom je nanejvýš

vhodné, aby rodiče seděli svému dítěti někde nablízku. V případě, že ani v tomto věku dítě samo nevydrží, sedněte si s ním někde na samostatné místo, aby ostatní děti nerušilo.

Ve věku čtyř až osmi let by mohla být pomocí dětská bohoslužba slova na odděleném místě. Tuto možnost zatím v naší farnosti nemáme, ale třeba se časem takovou pomoc rodičům podaří zajistit. Děti se srozumitelným způsobem zamyslí nad Božím slovem a rodiče budou moci s plným vědomím prožít tuto část mše svaté.

Ještě jednou děkuji všem rodičům, parodičům i ostatním farníkům za trpělivost. Jedněm za trpělivost při výchově, druhým za trpělivé vydávání dobrého příkladu dalším generacím. Není zde přece pochyb, že děti na bohoslužbách jsou budoucností naší farnosti.

P. Ladislav

VEČER CHVAL
 kaple sv. Anežky v Míkovcích
 čtvrtek 20. října 2022 v 19.00 hodin
 (v 18.00 hodin mše svatá)

Milion dětí
SE MODLÍ RŮŽENEC
 za jednotu a pokoj

v pátek 21. října 2022 v 17.30 hodin
 v kostele sv. Petra a Pavla v Kunovicích

Ministrantský tábor 2022

V neděli 10. července vyrazili kunovští ministranti na svůj tradiční tábor do netradičního místa – obce Blahutovice nedaleko Hranic. Cesta ze Starého Města přes Olomouc a Hranice až do obce Polom proběhla klidně, a tak mohli táborníci po ujití zbylých pár kilometrů zahájit tábor seznamovacími hrami a večerním táborákem s úvodní scénkou.

Zničehonic se kluci ocitli v Turíně první poloviny 19. století u večerního stolu rodiny Boscových. Táborníci se postupně seznamovali s mladým Janem, s nímž zažívali nesčetné příhody z jeho bohatého života artisty, študáka, seminaristy, a později i prvního představeného Salesiánů Dona Boska.

Díky nádhernému počasí se ve středu Turíňané i Stopaři mohli společně s vedoucími vypravit na misie až do exotické Argentiny, kde se projeli po domorodé bobové dráze a dali si něco dobrého na zub. Ve čtvr-

tek pak proběhl orientační běh chlapců z oratoře, po němž následovala závěrečná hra – Cesta ke svatosti Dona Bosca. Obě skupinky musely vypátrat pět zázraků učiněných na přímělu Dona Bosca, přijít s nimi k papeži Piovi XI., alias Rudolfovi, a požádat jej o svatořečení Dona Bosca.

Nádvkem byla úspěšným žadatelům o kanonizaci odměna v podobě pokladu s dobrotami. Po vyhlášení výsledků a zpěvu při kytáře u táboráku mohli sice znavení, leč spokojení táborníci ulehnout a snít o svých jedinečných cestách ke svatosti – vždyť jak říkával Don Bosco: „Dělejte, co chcete, jen nehřešte.“

Velké díky patří otci Ladislavovi za téměř každodenní posilu nejen ve formě mše svaté, našim skvělým kuchařům, Elišce a Viktorovi Čičelovým, spolehlivému řidiči Michalovi i všem, kdo se na organizaci letošního tábora jakýmkoliv způsobem podíleli.

Vojtěch Ertl

Farní poutní zájezd „po stopách pana faráře“

V sobotu 4. září se uskutečnil poutní zájezd míkovských a kunovských farníků do Olomouce. Po bezproblémové cestě autobusem jsme asi v 9 hodin dorazili ke katedrále, kde nás přivítal dómský pan farář otec Ladislav Švirák a místní pan kostelník, který nám přiblížil historii hlavního chrámu diecéze. Prohlédli jsme si presbytář, chórovou kapli sv. Cyrila a Metoděje, kapli sv. Stanislava, kde je uchovávána Eucharistie, kryptu pod presbytářem a kostel sv. Anny. Oba otcové Ladislavové přijali v katedrále společně v roce 2000 svátost kněžství. Náš pan farář zde také přijal svátost biřmování.

Další zastávkou našeho putování byl kostel Panny Marie Sněžné, kde nám byl průvodcem tatínek našeho pana faráře, který nám také zahrál na zdejší nádherné varhany. Zde otec Ladislav ve svých dětských letech pomocí pastelek zdokonaloval svůj výtvarný talent, zatímco tatínek cvičil na varhany nebo zkoušel s chrámovým sborem. Později se zapojil do chrámového sboru a orchestru.

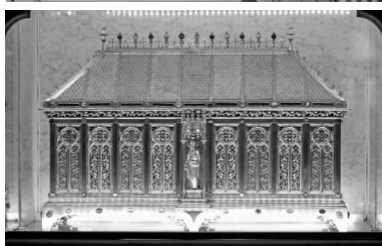
Poté nás už v nedalekém kostele svatého Mořice čekal místní farář a kunovský rodák otec František Hanáček. Společně jsme slavili mši svatou. Někteří účastníci zájezdu také zdolali dvojité schodiště 46 metrů vysoké svato-mořické věže a mohli se kochat nádhernými výhledy.

Po dobrém obědě následoval přesun autobusem na Svätý Kopeček. Místní průvodce pan Janýška pro nás připravil prohlídku baziliky Navštívení Panny Marie. Otec Ladislav v tomto kostele přijal svátost křtu.

Naše pouť vyvrcholila návštěvou kostela Panny Marie Pomocné v olomoucké čtvrti Nová Ulice – bydliště našeho pana faráře. Tady nás opět přivítal otec František Hanáček, který je správcem také zdejší farnosti.

Díky otci Ladislavovi za perfektní organizaci včetně „objednávky počasí“ a také všem farníkům, kteří věnovali svůj čas a přispěli tak k budování společenství farnosti.

Petr Hanáček

Program

čtvrtek 20. 10.

19.00 M – Večer chval

pátek 21. 10.

17.30 K – Milion dětí se modlí růženec, s našimi dětmi se připojíme modlitbou růžence k dětem celého světa

18.00 K – mše svatá

neděle 23. 10. 30. neděle v mezidobí (Misijní neděle)

7.30 K – mše svatá

9.00 M – mše svatá

10.30 K – mše svatá

neděle 13. 11. 33. neděle v mezidobí / Oslava patrocinia kaple

7.30 K – mše svatá (hlavní celebrant Mons. František Hanáček)

9.00 M – mše svatá ze slavnosti sv. Anežky České,
po mši svaté posezení u kávy na domečku

10.30 K – mše svatá (hlavní celebrant Mons. František Hanáček)

neděle 27. 11. 1. neděle adventní

7.30 K – mše svatá

9.00 M – mše svatá

10.30 K – mše svatá

16.00 K – Adventní koncert

Tento program obsahuje výčet těch nejdůležitějších bohoslužeb a akcí. Ostatní budou sděleny v ohláškách.

K – koná se v Kunovicích, M – koná se v Míkovcích

Autoři fotografií a ilustrací:

Antonín Habartík: 10

Petr Hanáček: 10

Martina Ingrová: 8

Jan Pěcha: 10

David Vaněk: titulní strana, 7

P. Ladislav Kunc: 3, 4, 6, 9, 12

Neprodejný list pro vnitřní potřebu Římskokatolické farnosti Kunovice.
Redakci tvoří Stanislava Fojtová, Petr Hanáček a P. Ladislav Kunc.

Farní časopis Klíč vychází obvykle na 1. neděli postní, na začátku školního roku a na 1. neděli adventní. Uzávěrka je 14 dní před vydáním. Příspěvky a komentáře můžete posílat na farní e-mail (fakunovice@ado.cz). Redakce si vyhrazuje možnost úpravy či zkrácení.

www.farnostkunovice.cz

Fotopříběh: Pocestný

Inspirováni postavou Dona Bosca vytvořili naši ministranti dva fotopříběhy. První z nich otiskujeme v tomto čísle Klíče.

Režie: Marek Lhota, fotografie: P. Ladislav Kunc.

Buch,
buch.

Chvála Kristu!
Co potřebujete?

Už několik dní
jsem pořádně nejedl,
byste tak hodný
a něco málo mi dal?

Děkuji mnohokrát!

Pojď dál, bratře,
dám ti vše,
co budeš potřebovat.

Tady máš,
najež se do sytosti.

Děkuji!

Tady ještě něco k pití
a zde můžeš na několik dní přespat.
Postarám se o tebe.

Děkuji moc, otče,
hrozně si toho vážím.